

Discurs del president Puigdemont en l'acte commemoratiu del 50è aniversari de la Caputxinada

Universitat de Barcelona, 11 de març de 2016

Moltes gràcies per la vostra presència, per la invitació, gràcies per haver-me permès que hagi estat justament aquí el meu primer acte a una universitat, amb motiu d'aquest 50è aniversari, amb motiu també de poder escoltar el mestratge de tots els que m'han precedit en l'ús de la paraula. A la universitat es ve a escoltar, es ve a aprendre, però per aprendre cal saber i voler escoltar. No hi ha un lloc millor que aquest per escoltar i dialogar. Però també probablement no hi ha un altre lloc millor que aquest, el Paranimf, per poder significar el que ha estat l'homenatge de dignitat amb què el rector ha començat aquest acte, reconeixent, traient-se el barret, davant d'aquells professors, d'aquells alumnes que van contribuir a canviar la universitat, que vol dir que ens van canviar. I ens van canviar el país i la societat, perquè els països i les societats civilitzades es fan aquí. Neixen aquí i es fan arreu de la societat. Per tant, deixeu-me que insisteixi una vegada més en l'honor que representa que com a president de la Generalitat pugui participar en aquest acte de reconeixement, d'homenatge a totes les generacions que avui significativament, arran dels fets que commemorem de fa 50 anys, però que al llarg també de moltes generacions han contribuït a fer el que som.

Commemorem 50 anys del que va ser una experiència prou glossada i mai prou del tot reconeguda, la creació del sindicat d'estudiants de la Universitat de Barcelona i la cua i les conseqüències que va portar i, de manera clara, el que va ser el que coneixem com Caputxinada, que va ser una aberració més del règim franquista, de tenir gent per exercir la democràcia, quines coses, recórrer a la tortura, criminalitzar la llibertat i les expressions de la llibertat més nítida, un sindicat, unes reunions, una invocació al diàleg. La repressió descarnada era especialment punyent en aquest cas, perquè s'atacava la universitat pel que feia, pel que era, pel que representava i pel que podia representar de capacitat transformadora, de capacitat de canvi i, en aquest sentit, el règim ho va advertir bé i per això justament va intentar, allò que va esdevenir impossible, que és reprimir l'enorme potencial que tenia la gent que protagonitzava allò que coneixem com la Caputxinada.

La Caputxinada va obrir els ulls a molta gent de dins i també a molta gent de fora, especialment aquella Europa propera que al cap de pocs anys també havia de protagonitzar grans transformacions d'arrel universitària, els ecos de les quals són vius encara als nostres dies. Molta gent que s'estava acostumant al règim franquista, no diré amb tolerància, però sí amb una certa indolència, i es disposava més aviat a gaudir d'una Espanya assolellada, divertida, que era la que el règim s'havia acostumat a escampar, a vendre, i amb la que començava a atreure una gran quantitat de gent amb la idea del sol i el divertiment.

La repressió, la contundència, el menyspreu i menysteniment, fins i tot dels homes d'Església, amb aquella posterior manifestació dels capellans per demanar el mateix que

demanava tothom, reprimits amb violència, fins i tot, van tornar a encendre les alarmes d'una Europa que volia passar pàgina massa ràpidament dels seus conflictes, tenia ganes d'abandonar les conseqüències de les postguerres, sobretot de la postguerra mundial, tenia ganes de sortir de la por de la guerra freda i hi havia una generació que reclamava protagonisme.

La Caputxinada, en aquest sentit, va fer irrompre, protagonitzat també per la generació a què es referia el professor Borja de Riquer, el conflicte democràtic i alhora, i ho vull subratllar especialment de manera emfàtica, en un dia com avui, la manera catalana de defensar, de reclamar i d'exercir la democràcia, és a dir, l'assemblea, el diàleg, la pau, la concòrdia, o, en paraules del pare Guardiola, pau i bé. I, per tant, avui com ahir, avui com fa 50 anys, la manera catalana era i és la manera més europea de defensar la democràcia i el seu exercici: assemblea, diàleg i pau. I per això les bondats d'aquella acció, d'aquells valors, que avui ens han glossat alguns dels seus protagonistes es van propagar ràpidament i són a la base de la fecunditat democràtica que havia de venir d'una manera molt clara a Catalunya.

Han passat 50 anys, algunes de les coses que s'han recordat avui són esgarrifoses, perquè avui sortosament són impensables i formen part d'un passat superat, gràcies en bona mesura a la contribució dels estudiants del sindicat democràtic, però avui, 50 anys després, ens sentim directament vinculats a l'esperit dels actes protagonitzats pels qui van patir la repressió per defensar la democràcia, que van desafiar les lleis d'aleshores, l'ordenament vigent d'aleshores, i van voler construir un país millor a partir de la voluntat de la gent.

La història, en general, i aquesta en particular, demostra que no hi ha repressió, ni violència física, verbal, jurídica, política, que pugui evitar el desig de la majoria. Per això, i com que el professor Torrent i l'imprescindible Raimon amb la seva música s'han encarregat de recordar i ha citat alguns versos d'Espriu, permeti'm que clogui aquestes breus paraules emocionades i profundament sentides, amb el vers que acaba d'aquest poema i que a la cançó de Raimon l'hem pogut sentir i que, de fet, traça aquest fil de connexió, aquest fil roig que va de fa 50 anys amb les generacions que avui ens toca governar el país, amb la generació de l'estudiant Forcadell, que d'aquí a uns anys li tocarà fer el mateix, i que ens uneix amb aquesta mateixa voluntat: ens mantindrem fidel per sempre més al servei d'aquest poble.